

Origami

I.

Naptejként fröccsen a reggel
fekete ablakodra. A rozsdás
dinamó újraindul, a meggörbült tér
lassan emlékezni kezd
parancsaidra: újragyúr, fényesít,
visszarendezi. Tányérod szélén
kopott vitorlások, felhörpinted
poharad háborgó tengerét.

II.

Magaddal találkozol minden útelágazásban.
Az összes falatod kölcsönkenyér. A vers,
amit régi zakódban felejtettél, most újra
aktuális. A szél szürke kesztyűt húzott,
hajad borzolja vele, majd a lángoló
textilt a vízbe hajítja. Az utolsó sor
szélén állsz, szédülsz a mélybe letekintve.
A következő versszakba kapaszkodsz.

III.

A világ megrepedt képernyő, pixelhibás.
Mindenki egyes szám és első személy,
míg te egy műveltető ige rabszolgája
vagy. Pirosan villan a feléd fordított
távírányító, egy pillanatra átlátsz
minden szűrőn és szitán. Aztán már
csak az esőcseppek dobolásából
olvashatsz ki messziről érkező híreket.

IV.

Tedd ki a vitrinbe, amit napjaidból
hajtogattál, a porcelánelefánt és
az ülő Buddha közt jó helye lesz.
A kifakult fotók ráérősen hátradőlnek,
saját magán mereng a délután,
színei citrom és cigarettafüst.
Kábán kapaszkodsz a szél hajszálaiba,
szótlanul bámulnak a túlparton állók.

Önarckép lángokban

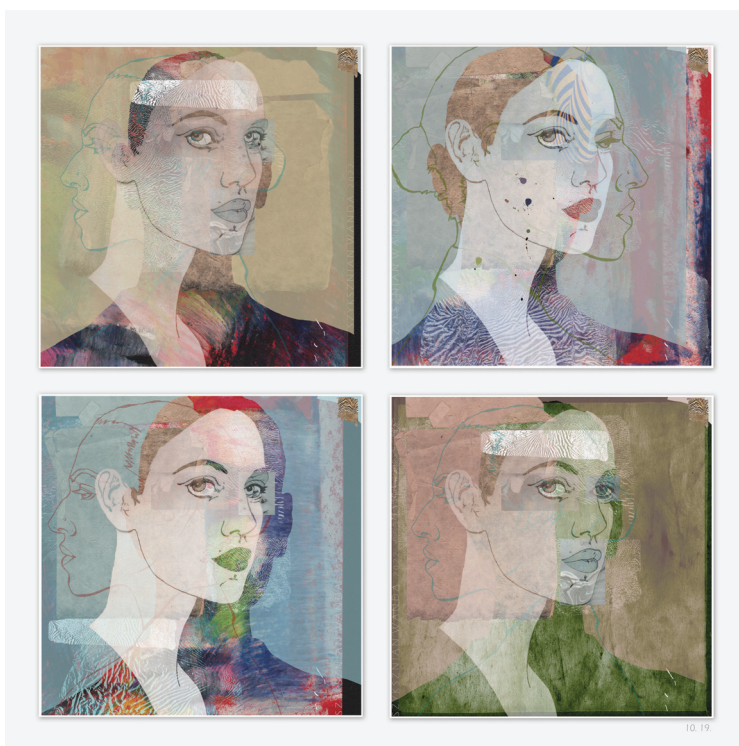
Legyen mondjuk egy hegy,
a hegyen szamarak.
Szél borzolja a szőrüket,
ahogy lemegy a nap.

Az éjszaka vanília legyen,
a hold pedig narancs.
A szamarak némán legeljenek,
fejükön agancs.

Aztán a pillájuk rezdülése
állítsa meg a szelet.
Lássam, ahogy angyalok szállnak
a búzaföldek felett.

Illuzív

A mólón egymást fotózza egy fiatal pár. Mintha ezen múlna az örök szerelem. A pillanatok elraktározásán. A tegnapi érintés örömén. Egy erős hullám felkapja őket, akár a pelyhet, még ezen is kacarásznak. Egyikük vízbe, másikuk földbe zuhan. Megrázzák maguk, feltámadnak, sátrat vernek, ölelkeznek egy útelágazásnál, de az elmúlás már szemet vetett rájuk, gyalogosan aligha menekülnek. Bőrükre viharjelzést tetováltatnak, plakátok már, a pillanat ostorával szelidíthetők. Az égen lemoshatatlan alkony: köröm alatti fény.

Szyksznian Wanda: Négyyszer – október